

tr. z.) spatřovati ještě přestupek podle § 1 zák. č. 42/70 ř. z. Zmateční stížnost neuplatňovala sice po této stránce zmatek podle č. 10, bylo však k němu ve prospěch obžalovaného podle § 290 tr. ř. přihlídnouti z úřední povinnosti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5232.

S hľadiska § 2 zák. o podm. odsúdení a § 3 zák. o zahľadení odsúdenia nerozhoduje kvalifikácia trestného činu, ktorá je určená v zákone, ale kvalifikácia podľa rozsudku.

(Rozh. zo dňa 26. februára 1935, Zm IV 404/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. R., obžalovanému zo zločinu padelania súkromnej listiny, na základe verejného pojednávania zmätočné sťažnosti verejného obžalobcu a osobitného obhájcu čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Zmätočná sťažnosť verejného obžalobcu je bezzákladná. Mylný je názor verejného obžalobcu, že povolenie podmiennečného odkladu výkonu trestu je v tejto veci vylúčené šom 2 zák. č. 562/1919, lebo obžalovaný pred spáchaním trestného činu, o ktorý tu ide, bol odsúdený pre zločin ukryváčstva v smysle § 370 tr. z. a len s použitím § 20 a § 92 tr. z. bol zločin prekvalifikovaný za prečin podľa § 370 tr. z. a odsúdený odpykal si trest koncom roku 1923, prípadne začiatkom januára 1924 a nového zločinu, pre ktorý bol v prítomnej veci odsúdený, dopustil sa dňa 25. januára 1932, tedy pred uplynutím 10 ročnej skúšobnej doby.

Podľa rozsudku súdnej stolice v H. zo dňa 14. decembra 1923, resp. podľa rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 26. februára 1935, vyneseneho cieľom zachovania právnej jednotnosti, bol obžalovaný R. M. uznaný vinným na miesto zločinu prečinom ukryváčstva podľa § 370 tr. z. a bol odsúdený bezpodmienečne na základe § 370 tr. z. — zrejme odst. 1 — za použitia § 92 tr. z. do väzenia na 3 mesiace jako k trestu hlavnému, ku strate úradu na 3 roky a ku strate práva volebného do obcí na 1 rok ako k trestom vedľajším. Do trestu na slobode bola mu zarátaná predbežná väzba od 30. septembra 1923 do 14. decembra 1923. Bolo vyslovené, že obžalovaný spáchal svoj čin z pohnútok nízkych a nečestných. Rozsudok nadobudnul hneď moci práva. Ponevác zo spisov nevysvitá, že by bol obžalovaný R. z väzby prepustený po vynesení pravoplatného rozsudku, je zrejmé, že odpykal svoj trest koncom decembra 1923. Taktiež nevysvitá zo spisov, že by bolo bývalo vyslovené zahľadenie odsúdenia podľa § 10 zák. č. 111/928 Sb. z. a n. Ponevác obžalovaný bol odsúdený pre čin spáchaný z pohnútky nízkej a nečestnej, treba skúmať v smysle § 2 zák. č. 562/19 Sb. z. a nar., po uplynutí jakej doby neplatí

zákaz povolenia podmieneného odkladu výkonu trestu pri opätovnom jeho odsúdení.

Podľa § 2, odst. 2. cit. zákona obmedzenie podľa odst. 1. cit. §u neplatí, uplynulo-li do dňa, kedy obžalovaný spáchal nový trestný čin, pri prestupkoch a prečinoch päť rokov, pri zločinoch desať rokov odo dňa, kedy bol trest vykonaný. Podľa § 327, odst. 2. tr. p. rozsudok má obsahovať zákonitú kvalifikáciu činu. Tento predpis je preto dôležitý, lebo s kvalifikáciou činu za zločin alebo za prečin sú spojené rôzne následky. Nakoľko zo zákona niečo iného neplynie, následky odsúdenia spojené so zločinom len v tom prípade je možno na obžalovaného aplikovať, keď rozsudok kvalifikuje jeho čin za zločin.

Čin, ktorý je podľa zákona zločinom, nemusí byť zločinom podľa rozsudku. Podľa § 20 tr. z., platného na Slovensku a Podk. Rusi, väzenie možno vymerať len na prečiny. Preto súd kvalifikuje taký čin, ktorý je podľa zákona zločinom, za prečin, nakoľko vymeriava obžalovanému trest väzenia. V tomto prípade, nakoľko zo zákona niečo iného neplynie, môže sudca uložiť obžalovanému len také následky odsúdenia, ktoré sú určené pre prečiny. Kvalifikácia trestného činu podľa rozsudku je smerodajná na príklad pri určení doby vedľajších trestov podľa § 57 tr. z. a § 3 zák. č. 75/1919 vo znení vyhlášky č. 123/1933 Sb. z. a n. To isté platí na použitie vyhostenia podľa § 64 tr. z.

Podľa znenia § 2, odst. 2 zák. č. 562/1919 tu uvedený predpis zákona nehľadá na tú kvalifikáciu činu, ktorá je určená v zákone, lež na tú, ktorá je uvedená v rozsudku odsudzujúcom, lebo určuje dobu, pred uplynutím ktorej je povolenie podmieneného odkladu výkonu trestu vylúčené, hľadiac na pravoplatný rozsudok, ktorým bol predošlý trest určený. Podporuje tento názor aj porovnanie § 2 zák. č. 562/1919 s § 3 zákona č. 111/1928 o zahľadení odsúdenia. Tieto zákonné predpisy súvisia. Podľa § 3, lit. b) zákona o zahľadení odsúdenia skúšobný čas činí *desať rokov*, ide-li o odsúdenie pre zločin k trestu na slobode troch mesiacov alebo kratšiemu, alebo o odsúdenie pre prečin k trestu na slobode prez tri mesiace, a podľa lit. c) *päť rokov* vo všetkých ostatných prípadoch, ktoré nie sú uvedené v bodoch a) a b) § 3. Aj u tohto § treba riešiť otázku, či má zákon na mysli zákonnú kvalifikáciu činu za zločin alebo kvalifikáciu obsaženú v rozsudku podľa práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi. Podľa tisku č. 566 Národného shromaždenia na túto otázku hľadel ústavne právny výbor senátu Národného shromaždenia, a vo svojej citovanej zpráve pod č. I. d) vyslovil názor, že nemá rozhodovať kvalifikácia činu trestného podľa zákona, avšak skutočnosť, na jaký trest zneje rozsudok, tedy *kvalifikácia činu trestného podľa rozsudku*. Ústavne právny výbor poslaneckej snemovne vo svojej zpráve obsaženej v tisku č. 975 tiež hľadel na to, že je rozdiel medzi trestným zákonom platným v historických zemiach a zákonom platným na Slovensku a Podkarpatskej Rusi a že trestný zákon platný na Slovensku a Podkarpatskej Rusi povoľuje korekcionalizáciu činov, ktoré sú podľa zákona zločiny, na prečiny. Práve preto bola — jako uvádza spomenutá zpráva ústavného výboru — u prečinov pojatých do ustanovení lit. b) § 2 návrhu, resp. do § 3 lit. b) zákona čí. 111/1928 — stanovená výška trestu prez tri mesiace, aby ťažšie prečiny na Slovensku a Podkarpatskej Rusi byly posta-

vené na roveň zločinom, na ktoré bol uložený trest troch mesiacov alebo kratší. Správne je možno tedy uzatvárať, že zákonodarca aj v § 2 odst. 2 zák. č. 562/1919 hľadel na kvalifikáciu určenú v r o z s u d k u, a chcel stanoviť, že keď r o z s u d o k k v a l i f i k o v a l predošlý čin obžalovaného za prečin, vtedy — nakoľko obžalovaný sa dopustil nového trestného činu po uplynutí 5 rokov od výkonu trestu — nie je vylúčený podmiennečný odklad výkonu trestu ani v tom prípade, keď predošlý čin bol kvalifikovaný za prečin len podľa § 20 tr. z. a trest bol vymeraný pre čin spáchaný z pohnútky nízkej a nečestnej. Ponevác v tomto prípade obžalovanému bol vymeraný predošlý trest podľa rozsudku za prečin a od výkonu trestu do 1. januára 1932, totiž do spáchania nového trestného činu päť rokov už uplynulo, preto neľze považovať povolenie podmiennečného odkladu výkonu trestu za vylúčené šom 2 zák. č. 562/1919 a treba skúmať, či, hľadiac k ustanoveniam § 1 cit. zák., je možno povoliť obžalovanému podmiennečný odklad výkonu trestu, alebo nie.

Čís. 5233.

Korekcionalisace zločinu na přečin, uložil-li soud, použiv mimořádného práva zmírňovacího (§ 92 tr. zák.), místo trestu žaláře trest vězení.

Práva, uvedená v § 56 tr. zák. závisí za platnosti zák. č. 75/19 Sb. z. a n. na volebním právu do obcí. Odsouzením ke ztrátě tohoto práva ztrácí odsouzený i všechna práva uvedená v § 56 tr. zák., avšak jen na dobu, po kterou trvá ztráta práva volebního a volitelnosti do obecního zastupitelstva.

(Rozh. ze dne 26. února 1935, Zm IV 34/35.)

N e j v y š š í s o u d vynesl v trestní věci proti A. J. a spol., obžalovaným ze zločinu krádeže, na základě veřejného líčení následkem opravného prostředku generálního prokurátora pro zachování právní jednotnosti tento r o z s u d e k: Opravnému prostředku pro zachování právní jednotnosti, podanému generální prokuraturou podle § 441 tr. p., se vyhovuje a vyslovuje se, že pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Ch. ze dne 14. prosince 1923, pokud jím trestný čin obžalovaného M. R. byl kvalifikován jako z l o č i n přechovávání podle § 370 tr. z., byl porušen zákon v ustanovení § 20, odst. 2 tr. z., a pokud jím byla obžalovanému uložena jako vedlejší trest ztráta politických práv na 3 roky, byl porušen zákon v ustanovení § 3, č. 3 zák. č. 75/1919 sb. z. a n. Zároveň se podle posledního odstavce § 442 tr. p. zrušuje z důvodů zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) a 2 tr. p. uvedený rozsudek co do kvalifikace trestného činu obžalovaného M. R. a co do uvedeného vedlejšího trestu, trestný čin obžalovaného se kvalifikuje se zřetelem na vyměřený trest a na ustanovení § 20, odst. 2 tr. z. jako přečin a vedlejší trest ztráty politických práv se pomíjí.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Ch. ze dne 14. prosince 1923 byl obžalovaný M. R. uznán vinným zločinem přechovávání podle § 370, zřejmě